

Men vraagt zich onwillekeurig af, hoe een man in staat is een hoeveelheid superieure arbeid te verrichten, die aan het bovennatuurlijke schijnt te grenzen. Jordan's buitensporige activiteit zou als volgt verklaard kunnen worden: hij had een ijzersterk gestel en ziekte kende hij vrijwel niet (op 91-jarige leeftijd bracht hij nog ruim een maand in Zwitserland door om aldaar vlooien te verzamelen; zijn enige gebrek sedert 1938 was zijn stokdoofheid en in de laatste jaren was hij slecht ter been — "one must take these things with a smile", placht hij te zeggen); weinig behoefte aan slaap, zodat hij bv. een 20-urige werkdag kon maken; een intense interesse voor zijn werk; geen behoefte aan ontspanning — hij had geen andere hobbies naast zijn werk (behalve tuinieren, en in de latere jaren van zijn leven nam hij vaak een detective-roman op als hij laat in de avond van het museum thuis kwam); een uitmuntend brein en een fabelachtig geheugen, dat hem kaartregisters en dergelijke overbodig maakte; de capaciteit om te concentreren en daardoor in hoog tempo te werken.

Een begenadigd mens, die zijn grote talenten en gaven ten volle en steeds ten goede heeft ontwikkeld en benut. Zijn collega's en navolgers blijven van de vruchten hiervan in intense dankbaarheid profiteren.

Om zijn uitzonderlijke verdiensten voor de entomologie werd Jordan o.a. in 1932 gekozen tot lid van de Royal Society, en gaf de Londense Royal Entomological Society in 1955 een jubileumnummer uit ter gelegenheid van zijn 94-ste verjaardag.

Jordan was een zeer prettig, eenvoudig en integer man, met een eindeloos geduld, steeds vriendelijk gestemd en vol begrip voor tekortkomingen van anderen. Een groot enthousiast in zijn werk, stimuleerde hij een ieder die met hem in aanraking kwam.

Gevoelens van dank en diep respect zijn wij niet alleen de ontslapene verschuldigd, doch ook ten zeerste zijn vrouw, die hem in 1925 ontviel, en zijn twee achtergebleven dochters Hilda en Ada, die door hun levenslange en uiterst liefderijke toewijding en verzorging het hem mogelijk maakten om zich steeds ten volle aan zijn werk te kunnen geven.

Met K. J., zoals hij door zijn naaste medewerkers genoemd werd, is een gigant onder de entomologen en een groot en nobel man heengegaan. Zijn levenswandel zal ons immer een lichtend en inspirerend, ofschoon onnavolgbaar, voorbeeld blijven.

F. G. A. M. SMIT

Lepidoptera te Schelluinen in 1958. Hoewel er dit jaar over het geheel genomen niet van grote vangsten gesproken kon worden, waren er toch enkele soorten, die veel talrijker op mijn lamp kwamen dan anders. Vooral viel dit op bij *Ennomos autumnaria* Werneburg en *Ennomos fuscantaria* Stephens. Ongeveer 30% van de exemplaren waren wijfjes, terwijl er daarvoor nooit één op licht kwam. Wat anders in een heel seizoen kwam, ving ik nu op een enkele avond. Onder de *fuscantaria*'s bevond zich een geheel grijs exemplaar. *Ennomos alniaria* L., die anders algemeen is, ontbrak nu bijna geheel. Ik zag er slechts drie exemplaren van.

Werkelijk massaal was *Aglais urticae* L. Ik telde meermalen 25 à 30 exemplaren op één bos hemelsleutel (*Sedum purpureum*).

G. J. SLOB, Schelluinen.